

Det var en Bombe, der sprang. Ser man nu hen til den Betænkning, Udvalget i Fjor afgav, vil man bemærke, hvorledes det er blevet klart, at man i Anledning af, at Frihavnen havde taget Øvelsespladsen fra Ingeniørerne, nødtes til at overveje det Spørgsmaal, hvor man skulde flytte denne Øvelsesplads og disse Barakker hen, og hvor meget det vilde koste, og samtidig dermed maatte afgøre Spørgsmaalet om en ny Kaserne og endelig Spørgsmaalet, om man ikke ved en Opgivelse af Kasernen for Ingeniører i Kronprinsesjegade vilde komme til en samlet Kaserne for Ingeniørerne, det blev saaledes en meget stor Sag, og jeg vil vedblivende paastaa, at det i sin Tid ikke blev sagt eller gjort klart i Folketinget, hvilken Kouskvæns der laa i Frihavnsloven paa dette Punkt. Jeg tror derfor ikke, den højtærede Minister behøvede at gøre saa stærke Indsigelser derimod, og endnu mindre tror jeg, Ministeren behøvede at gøre Bemærkninger om, hvad han troede, jeg tidligere havde ment i denne Sag. Jeg tror, at Ministeren gjorde klogest i at indtage en rimelig Tavshed derom. Hvis Ministeren havde været Filosof, vilde han have tiet stille; han vilde have været bedst tjent med der at spare sine Ord. Det er den højtærede Minister ganske umuligt at vide noget om, hvad jeg har ment i denne Sag, ud over, hvad der foreligger her i Tinget. Jeg har aldrig ført nogen privat Samtale om denne Sag med den højtærede Minister. Han kan kun af en mer eller mindre plumret Rilde have faaet hurtigt muligt nogle Beretninger om, hvad jeg kan have ytret. Jeg tror, at den højtærede Minister nu og i Fremtiden vilde gøre klogere i at holde sig til de renere Rilder og ikke tillægge det, som kommer andet Steds fra nogen som helst Vægt eller Autoritet. Og saa vil jeg sige til det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds, som hentydede til, at han kendte private Samtaler, som han ved Lejlighed vilde fremsføre, at det hører ikke med til Forhandlingen her at hentyde til, hvad der er sagt privat, og hvad han vilde staae os for, ja det maa han vel ogsaa ifølge Forretningsordenen. Hvad jeg har sagt, og hvad der foreligger her offentlig, staaer jeg ved, og hvad jeg har ytret privat staaer jeg ogsaa ved; men det kan ikke fremsføres her. Naar man mener, at jeg i en tidligere Betænkning fra Udvalget, som jeg selv var med til at affatte — den kender jeg da meget godt — havde indtaget en anden Stilling end nu, saa vil jeg sige, at den Gang stod det saaledes for Udvalget, ogsaa for det ærede Medlem, som var Medlem af Udvalget, at der overhovedet ingen Mulighed var for

at blive paa Pladsen med Hensyn til Hospitalet eller at finde en anden Grund end Fælled. Men i Fjor — det ved det ærede Medlem, han var jo selv Formand for Udvalget — blev der forelagt os en ny Plan, der kom et nyt Syn paa Sagen. Et lægevidenskabeligt Tidsskrift gjorde stærkt gældende, at man godt kunde blive ved Hospitalet paa den Plads, hvor det ligger. Dette gjorde stærkt Indtryk paa os i Udvalget, Sagen kom derved ind i et nyt Spor og maatte optages paany. Efter den Betænkning, som foreligger fra Kommissionen, maa Sagen atter optages paa ny. Der gøres atter gældende, at Hospitalet kan blive liggende her. Mindretallet i Kommissionen — det bestaar af to Arkitekter, det var Kommissionens bygningskyndige Medlemmer — mente, at der var Mulighed for at blive paa den Plads, som Hospitalet nu har. Jeg vil tilføje, at naar vi tidligere forhandlede om at flytte Hospitalet, stode vi saaledes, at der var Tale om at bygge et stort Hospital, dobbelt saa stort som det nuværende, og da kunde man begribe, at det ikke kunde blive liggende paa den nuværende Plads. Man staaer her over for en ringe Udvidelse; det synes ganske irrelevant, om der bliver 60 Senge mer eller mindre, det kan ikke have Betydning hverken for den medicinale Undervisning eller for Befolkningens Sundhedspleje. Derfor er det klart, at man nødes til at se anderledes paa Sagen end forrige Gang. Man kunde den Gang nok kalde det en Flytning af Hospitalet; men Sandheden var, at man vilde bygge et stort nyt Hospital for Kjøbenhavn efter et andet System end det, der nu foreligger, og forlangte 35 Tdr. Land dertil, der skulde bebygges efter Pavillon-systemet, som ikke kunde gennemføres paa den Plads, der nu habes til Hospitalet for Neblikket. Stillingen var anderledes, og derfor var det, at Udvalget selv opgav Været og henstillede til Regeringen, at Sagen maatte undersøges paa ny, og at der skulde nedsættes en Kommission, hvis Nedsættelse jeg ganske vist ogsaa var med til at anbefale. Den ærede Minister behøver heller ikke at antyde, at jeg skulde have fraveget den Stilling, jeg indtog i Udvalget og Beretningen. Det var den eneste mulige Udvej for os, som havde tvøvet paa og arbejdet for, at denne Sag burde fremmes. Det er imidlertid sikkert nok, at jeg ikke, fordi jeg har været med til at opfordre Regeringen til at nedsætte en Kommission, derfor er bunden til at gaa med til, hvad Kommissionen bestemmer og bagefter foreslaar for Regeringen og som saa Regeringen atter